

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **RALIN s.r.o.**, IČO: 28996569
sídlem K Dubu 176, Vestec
zastoupená Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2019, č. j. 59/2019-190-TAXI/3

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 25. 7. 2019, č. j. 89/2019-190-TAXI/3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 23. 5. 2019, č. j. MHMP 784598/2018 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a ve zbytku jej potvrdil. Alternativně se žalobkyně domáhala snížení uložené pokuty.
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 150 000 Kč za spáchání přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g) a odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o silniční dopravě*“) tím, že dne 19. 3. 2018 od 10:00 do 10:11 hodin na trase z ulice Národní 32, Praha 1 do ulice Lannova 2, Praha 1 provozovala v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě taxislužbu vozidlem zn. Škoda Octavia, SPZ: X, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, a v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě nezajistila, aby při poskytování taxislužby byl ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie. Správní orgán I. stupně dále žalobkyni uložil povinnost k úhradě nákladů řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně nerozporovala samotná jednání, za která byla sankcionována. Podle žalovaného není přílehavá argumentace, že žalobkyni nelze postihovat za porušení povinností postihujících „klasickou“ taxislužbu. Podotkl, že Vrchní soud v Olomouci v usneseních ze dne 27. 9. 2017, č. j. 7 Cmo 185/2017 - 507 a ze dne 24. 10. 2017, č. j. 7 Cmo 180/2017 - 168 sice popisoval činnost provozovatele aplikace Uber a konstatoval, že se jedná o jiný druh dopravy, ale neuvedl jaký. Tyto úvahy však byly překonány nálezem Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016 - 136. Žalovaný měl za to, že činnost žalobkyně odpovídala taxislužbě, což ostatně žalobkyně v odvolání připustila. Porušené povinnosti (evidence vozidla a přítomnost dokladu) pak dopadají na každého, kdo provozuje silniční dopravu formou taxislužby, aniž by záviselo na tom, zda dopravce provozoval či zamýšlel provozovat taxislužbu klasickým způsobem nebo na základě předchozí písemné smlouvy.
4. Správní orgán I. stupně provedl i zhodnocení, zda se jednalo o dopravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Tento způsob přepravy byl zaveden zákonem č. 102/2013 Sb., neboť se v důsledku použití moderních technologií stíral rozdíl mezi taxislužbou a tehdejší příležitostnou osobní silniční dopravou. Tato výjimka podle žalovaného míří na případy předchozího sjednání přepravy za jízdné bez ohledu na vzdálenost. Aplikace Uber však nabízí operativní přepravu účtovanou dle vzdálenosti. Dopravci využívající aplikaci Uber získávají neoprávněnou výhodu proti jiným dopravcům, kteří plní zákonné povinnosti, byť využívají konkurenční aplikace, když nedodržují zákonné povinnosti, jejich vozidla nejsou rozpoznatelná a blokováním účtů

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

kontrolních pracovníků lze snadno bránit efektivní kontrole. V průběhu kontroly nebyla doložená jediná smlouva, která splňovala požadavky § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě.

5. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by správní orgán I. stupně jednal na základě politického tlaku na mezeru v zákoně, neboť se nejedná o případ mezery v zákoně, ale o neschopnost provozovatele aplikace dostát právním předpisům České republiky. O dopravních využívajících aplikaci Uber lze podle žalovaného hovořit jako o organizované skupině. Sankce budou vzhledem ke generálně preventivní funkci zvyšovány. Pokuta ve výši 150 000 Kč není nijak výjimečná a za obdobné období byly uloženy jiným dopravcům nižší i vyšší sankce dle specifík případů. Žalovaný uvedl, že v případě právnických osob není výslovně stanovena povinnost přihlížet k osobním poměrům, jako v případě fyzických osob podle § 37 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „PřesZ“), avšak s ohledem na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133 jsou správní orgány vázány zákazem uložení likvidační pokuty. Žalobkyně své majetkové poměry nijak nedoložila, ačkoliv k tomu byla vyzvána, a proto nezbylo, než je stanovit odhadem. Žalovaný měl majetkové poměry žalobkyně za srovnatelné s poměry ostatních dopravců v taxislužbě v Praze. Žalobkyně nijak blíže neodůvodnila, že by pro ni byla výše pokuty likvidační. Ke snížení pokut novelou zákonem č. 304/2017 Sb. došlo s ohledem na zavedení asperační zásady v PřesZ.
6. Žalovaný uznal, že výše pokut postupně stoupá, neboť společnost Uber funguje na českém trhu již několik let, je veřejně známo, že její činnost je taxislužbou a je považována za protiprávní a takto sankcionována. Vzhledem k účelu sankce v podobě generální prevence je postup zvyšování běžný. Závažnost hlavního přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě byla vysoká, neboť motivace jednání souvisela se snahou používat aplikaci populární mezi turisty za nízkého rizika kontroly a velké úspory nákladů. Žalobkyně nesplnila informační povinnost vůči státu a cestujícím a zároveň narušila podnikatelské prostředí. Druhý přestupek tvořil přítěžující okolnost. Za značně přítěžující považoval žalovaný to, že žalobkyně pověřila řidičem cizince, který při kontrole nespolutracoval, a nepodařilo se od něj zjistit kontaktní údaje, nejednalo se tak o držitele oprávnění řidiče taxislužby a nedával záruky ochrany cestujících a dalších účastníků silničního provozu.

III. Žaloba

7. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítla, že protokol o kontrole není nadán presumpcí správnosti či pravdivosti, pokud tedy nebyl i s ohledem na čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod proveden výslech kontrolující osoby, resp. prizvaných osob, řízení bylo nezákonné.
8. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítla, že jí byla uložena nezákonná sankce, která neodpovídá skutkově obdobným případům. Žalovaný neodůvodnil, z jakých jiných skutkově obdobných případů při své úvaze o výši pokuty vycházel. Napadené rozhodnutí je postaveno na libovůli, neodůvodněné a nepřezkoumatelné. Ukládání sankcí ve věci přeprav skrze aplikaci Uber je nejednotné a správní orgány za totožné přestupky výši pokuty neustále zvyšují, a to bez řádného odůvodnění. Podle žalobkyně vedlo k uložení nepřiměřené výše trestu „*politické zadání a obecné nálady taxikářských lobby*“, a to bez ohledu na osobu žalobkyně. Žalovaný považuje žalobkyni při stanovování výše pokuty za

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

součást organizované skupiny, a to bez jakéhokoliv dokazování, přičemž taková úvaha zakládá bez dalšího nezákonnost celého napadeného rozhodnutí.

9. V době spáchání skutku nebylo podle žalobkyně ze soudní praxe známo, že přepravy prováděné skrz aplikaci Uber jsou v rozporu se zákonem o silniční dopravě. Naopak v relevantní době byla známá usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017, č. j. 7 Cmo 185/2017 - 507 a ze dne 24. 10. 2017, č. j. 7 Cmo 180/2017 - 168, ze kterých podle žalobkyně vyplýval závěr, že přepravy skrz aplikaci Uber nejsou klasickou taxislužbou. Tato rozhodnutí byla korigována až v listopadu 2018 a argumentace rozsudkem NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016 - 136 není správná. K tomu měl žalovaný přihlídnout především při posuzování otázky společenské nebezpečnosti a výše sankce.
10. Žalobkyně považovala za nepřijatelné, že správní orgán I. stupně hodnotil jako přítěžující okolnost neplnění povinností, které mohou být samostatně sankcionovány pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem (střešní svítlna s nápisem taxi, název dopravce, taxametr, řidič držitelem oprávnění řidiče taxislužby). Za přítěžující okolnost nelze vybrat skutečnosti, které jsou postižitelné jinými skutkovými podstatami. Žalobkyně tak byla trestána i za jiný přestupek, za který nemohla být z podstaty potrestána. Správní orgán I. stupně si přitom byl vědom toho, že nemůže vést řízení pro tyto delikty. Za nezákonnou měla žalobkyně i úvahu o ohrožení řádného vedení účetnictví. Objektem vytýkaného jednání nebyl zájem na řádném vedení účetnictví a taková skutková podstata nemůže být přičítána jako přítěžující okolnost. Vytýkané skutkové podstaty pak neslouží ani k ochraně spotřebitele, úvahy žalovaného o poškození spotřebitelů je tak třeba odmítnout. Správní orgány tak porušily právo žalobkyně na spravedlivý proces, neboť ji trestaly i za jednání, o kterých žalobkyně od počátku řízení nevěděla, že jsou jí kladeny za vinu.
11. Rovněž není možné vést úvahy o výši pokuty s ohledem na generalizaci závěrů z rozsudků NSS. Chybí individuální posouzení skutku a respektování zásady o ukládání trestů u skutkově obdobných případů. Odkazované rozsudky (sp. zn. 3 As 25/2011, 6 As 64/2013 a 6 As 266/2014) se netýkaly skutku vytýkaného žalobkyni a jen to, že šlo o oblast taxislužby, neznamená, že mají aplikační význam i pro nynější věc. Argumentace o možnosti rozložení platby pokuty na splátky je pro účely úvah o výši pokuty irelevantní. Správní orgán I. stupně uložil ryze formalisticky nepředvídatelnou a likvidační sankci, aniž by v tomto směru provedl jakékoliv dokazování. Správní orgány nedodržely požadavky vyplývající z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, podle kterého v případě odmítnutí doložit majetkové poměry musí správní orgány postupovat do určité míry obdobně podle § 68 odst. 4 trestního zákoníku. Správní orgány však měly prvotně nahlédnout do obchodního rejstříku, žalobkyně založila účetní závěry za rok 2017 dne 13. 4. 2018 a za rok 2018 dne 2. 4. 2019, v době rozhodování tak byly veřejně dostupné. Žalobkyně z běžné činnosti dosahovala ročního zisku 16 000 Kč v roce 2017 a 37 000 Kč v roce 2018. Správní orgány tak nemohly vycházet z odhadu či srovnání s ostatními dopravci. Délka řízení byla nepřiměřeně dlouhá a správní orgány měly k této skutečnosti přihlídnout při stanovení sankce, jak analogicky vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3300/2013. Žalobkyně byla pravomocně potrestána až 14 měsících od spáchání skutku.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že judikatura ohledně povahy protokolu o kontrole jako veřejné listiny je nejednotná, ale dle judikatury NSS je protokol o kontrole veřejnou listinou a může být jediným důkazem o spáchání přestupku. V řešeném případě však správní orgány vycházely z více podkladů, na jejichž základě byl skutkový stav spolehlivě prokázán, žalobkyně nezpochybnila skutková zjištění v kontrolním protokolu a výsledch kontrolního pracovníka nebyl třeba. Skutkový stav věc byl prokázán dostatečně. Žalobkyně rozporovala pouze právní hodnocení. Žalovaný uvedl, že výši pokuty určil s ohledem na závažnost a skutkové okolnosti věci. Zástupce žalobkyně zastupuje většinu dopravců využívajících aplikaci Uber, proto je seznámen se správní praxí při určování výše pokuty, a neměl smysl konkrétně odkazovat na jiné případy, neboť správní praxe je jednotná. Právní zástupce žalobkyně si je vědom, že do přijetí zákona č. 304/2017 Sb. se pokuty pohybovalo v rozmezí 70 000-100 000 Kč a poté došlo ke zvýšení na obvyklých 150 000 Kč za jeden případ bez polehčujících okolností.
13. Žalovaný setrval na tom, že žalobkyni lze považovat za členku organizované skupiny, a tudíž lze uložit značnou sankci, neboť je obecně známo, že společnost Uber provozuje aplikaci s organizační podporou vůči dopravcům, o čemž svědčí jednotné právní zastoupení. Žalobkyni tak muselo být známo, že svým jednáním získává neoprávněnou konkurenční výhodu, ačkoliv jde o zjevně protiprávní jednání. Žalovaný považoval argumentaci žalobkyně, založenou na názorech Vrchního soudu v Olomouci, a o nejednoznačném právním prostředí, za účelovou. Relevantní závěry rozsudku NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016 - 136 ve významné kauze lze podle žalovaného považovat za obecně velmi známé. Ohledně přihlédnutí k přítěžujícím okolnostem, které mohou být samostatnými skutkovými podstatami deliktů, žalovaný uvedl, že je třeba zohlednit rozdíl mezi situací dopravce, který pouze opomene zapsat vozidlo do evidence a splní všechny ostatních povinnosti, a případem žalobkyně, která provedla přepravu neevidovaným vozidlem, aniž by projevila snahu o splnění dalších zákonných požadavků (taxametr, řidič s oprávněním řidiče taxislužby, poskytnutí součinnosti při kontrole).
14. Žalovaný měl za to, že k hlubšímu zkoumání likvidačního dopadu pokuty je třeba, aby v řízení zjevně vyplynulo, že by pokuta likvidační dopad mohla mít. Jednání žalobkyně však žádné pochybnosti v tomto směru nevyvolalo, neboť žalobkyně uhradila uloženou kauci 100 000 Kč jen dva dny po jejím uložení a zbytek pokuty uhradila den po právní moci napadeného rozhodnutí. Žalobkyně tedy disponuje finančními prostředky, či je schopna si je rychle obstarat. Při ročním obratu přes 1 mil. Kč může být pokuta ve výši 150 000 Kč jednorázovým zásahem do hospodaření, ale celkově nemůže mít likvidační dopad. Žalovaný poukázal na to, že lhůty pro vydání rozhodnutí dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „*správní řád*“) a PřesZ jsou pouze pořádkové, a že správní orgány jsou vázány promlčecími dobami. Díky nim dojde k rozhodnutí v jednotkách let od spáchání, což nelze považovat za nepřiměřenou délku řízení.

V. Doplnění žaloby

15. Žalobkyně dne 26. 1. 2021 k již uplatněnému třetímu žalobnímu bodu doplnila, že správní orgány jako přítěžující okolnost hodnotí nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze u provozování evidovaným vozidlem taxislužby a takovými úvahami o přítěžujících okolnostech je zvyšována výše správní sankce. Uvedla, že podstatou přestupku podle

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ustanovení § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě je pouze to, že dopravce v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby. Další zákonné povinnosti, které se vztahují k evidovanému vozidlu (konkrétně žalobkyně poukázala na povinnost označit vozidlo nápisem TAXI, označením dopravce a vybavit vozidlo taxametrem), proto nemohou být přítěžující okolností k této skutkové podstatě. Správní orgány tedy skrytě žalobkyni postihly za nesplnění dalších povinností, které však spáchat nemohla a nesprávně posoudily přítěžující a polehčující okolnosti jednání.

VI. Jednání

16. Jednání ve věci se uskutečnilo 28. 1. 2021.
17. Žalobkyně setrvala na svém dosavadním procesním postoji. Je názoru, že nelze extenzivně rozšiřovat přítěžující okolnosti o povinnosti, které pro dopravce ani nejsou stanoveny. Žalovaný nepostupoval správně při zjišťování majetkových poměrů žalobkyně. Žalobkyně je názoru, že poměry byly posuzovány jen skrze likvidačnost pokuty. Žalobkyně je poté toho názoru, že na osobní a majetkové poměry právnické osoby nelze nazírat jen skrze likvidačnost pokuty. Závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu byly překonány rekodifikací přestupkového řízení. Jestliže má správní orgán přístup k veřejným rejstříkům, nemůže provádět ohledně majetkových poměrů odhad. Poukázala na to, že žalobkyně je ze strany správních orgánů považována bez řádného dokazování za součást organizované skupiny a za to je zvýšena výše pokuty.
18. Žalovaný setrval rovněž na svém dosavadním procesním postoji. Podle žalovaného je nutno zohlednit, že pokud nejsou plněny i další povinnosti podle zákona o silniční dopravě, jednání je závažnější. Tím, že žalobkyně je součástí organizované skupiny, žalovaný vyjádřil svůj názor, že nelze o žalobkyni hovořit jako o nahodilém provozovateli. Žalobkyně je propojena prostřednictvím aplikace UBER, která poskytuje servis, podporu včetně právních služeb. Podle žalovaného se k majetkovým poměrům má přihlížet ve výjimečných případech, PřesZ jen demonstrativně stanovuje, že k majetkovým poměrům se zejména přihlédne u fyzických osob. PřesZ neříká, že by se nemohlo přihlídnout i u jiných subjektů a výslovně ani neříká, že by se výše majetku měla zohlednit pro výši pokuty.
19. Městský soud na jednání provedl důkaz výstupem z obchodního rejstříku, jímž byly zjištěny evidované skutečnosti o žalobkyni (identifikační údaje a listiny založené do Sbírký listin ke dni vydání žalovaného rozhodnutí) a důkaz účetními závěrkami žalobkyně za roky 2017 a 2018.
20. Městský soud neprovedl důkazy rozhodnutími žalovaného za stejné období a za obdobné skutky v letech 2017 – 2018, neboť tyto důkazy shledal nadbytečnými pro předmět projednávané věci – o výši ukládaných pokut žalovaným v tomto období má městský soud přehled z jiných věcí, které jsou u něho vedeny pod níže uvedenými spisovými značkami.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

22. V posuzovaném případě byla žalobkyně potrestána za 1 skutek, kterým v jednočinném souběhu naplnila skutkové podstaty dvou přestupků, a to podle § 35 odst. 1 písm. g) a odst. 2 písm. w) tehdy účinného znění zákona o silniční dopravě.
23. Podle § 35 odst. 1 písm. g) a odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě platí, že: „(1) *Dopravce se dopustí přestupku tím, že [...] g) poruší ustanovení § 9 odst. 2 nebo 4 [...]. (2) Dopravce se dopustí přestupku tím, že [...] w) v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani vozidlem cestujícího, [...].*”
24. Podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě platí, že: „[d]opravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby [...]”
25. Podle § 9 odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě platí, že: „[p]odnikatel v silniční dopravě je povinen zajistit, aby v každém vozidle používaném k podnikání byly při jeho provozu doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie [...]”
26. Podle § 35 odst. 6 zákona o silniční dopravě platí, že: [z]a přestupek lze uložit pokutu do a) 70 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1, b) 350 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 [...]”
27. Úvodem se městský soud z úřední povinnosti zabýval s ohledem na pozdější novelizace zákona o silniční dopravě (zákonem č. 115/2020 Sb. a 337/2020 Sb.) otázkou, zda je pozdější právní úprava pro žalobkyni příznivější. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS totiž judikoval, že „rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“. Pokud by pozdější úprava pro žalobkyni byla příznivější, byl by městský soud tedy povinen napadené rozhodnutí *ex officio* zrušit.
28. Městský soud přitom shledal, že v důsledku pozdějších novelizací došlo pouze k formálním změnám relevantních ustanovení - v letech 2017 a 2018 účinné ustanovení § 35 odst. 1 písm. g) bylo s účinností od 1. 7. 2020 přesunuto do písm. f) téhož ustanovení, a stejně tak ustanovení § 35 odst. 1 písm. w) bylo přesunuto do písm. u) téhož ustanovení. Věcně však zůstala úprava shodná, skutková podstata zůstala zachována - porušení předmětných povinností jsou nadále jednáními postižitelnými jako přestupek a nedošlo ani ke změně sazeb pokut za uvedené přestupky. Pozdější právní úprava tak není pro žalobkyni příznivější.
29. Městský soud konstatuje, že nedošlo ani k zániku odpovědnosti žalobkyně za předmětné přestupky uplynutím promlčecí doby podle § 29 písm. a) PřesZ. Žalobkyně měla skutek spáchat dne 19. 3. 2018, oznámením o zahájení řízení ze dne 10. 5. 2018, č. j. MHMP 725200/2018, doručeným téhož dne, došlo k přerušení běhu promlčecí doby /§ 32 odst. 2 písm. a) PřesZ/. Pro přestupek podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě tak činila promlčecí doba 3 roky od jeho spáchání (§ 32 odst. 3 PřesZ) a pro přestupek podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě činila promlčecí doba 5 let od jeho spáchání. Promlčecí doba 3 let by tak uplynula dne 19. 3. 2021 a promlčecí doba 5 let by uplynula

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dne 19. 3. 2023. O skutku však bylo pravomocně rozhodnuto dne 21. 5. 2019 napadeným rozhodnutím, a proto lze uzavřít, že nedošlo k zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek uplynutím promlčecí doby.

30. Pokud jde o podstatu projednávané věci, městský soud ve shodě se žalovaným předepisuje, že od druhé poloviny roku 2017 bylo právní povědomí ohledně poskytování přeprav přes aplikaci Uber již na podstatně vyšší úrovni než dříve a daná problematika byla značně medializovaná (např. v souvislosti s mediálně sledovaným projednáváním návrhu zákona č. 304/2017 Sb. ze dne 16. 8. 2017 účinného od 4. 10. 2017 na půdě Poslanecké sněmovny, které probíhalo od začátku roku 2017 do srpna 2017 a který se týkal mj. odstranění nedostatků dosavadní právní úpravy ve vztahu k provozování taxislužeb¹). Úměrně tomu se rovněž vyvíjela soudní judikatura, která postupně reagovala na otázky, které vyvstaly a souvisely s poskytováním této formy přepravy. Neobstojí proto tvrzení, že žalobkyně spoléhala na právní závěry učiněné v usneseních Vrchního soudu v Olomouci, dle nichž přeprava skrze aplikaci Uber není klasickou taxislužbou, ale jedná se o jinou smluvní přepravu v oblasti dopravy. Žalobkyně si předně mohla a měla být vědoma, že u výkonu taxislužby je právní úprava novelizována, že případná nelegální činnost taxislužby je přísněji postihována, a že právě řada otázek s tím spojených přinejmenším může být sporná. Uvedený právní názor byl poté v době spáchání skutku (tj. 19. 3. 2018) již překonán rozsudkem NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016 – 136, z něhož vyplývá, že na tuto činnost se nepochybně vztahují povinnosti dle zákona o silničním provozu. To, že poskytování přepravních služeb prostřednictvím aplikace Uber je provozováním taxislužby ve smyslu ustanovení § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě a že při jeho provozování je třeba dbát povinností podle zákona o silniční dopravě, poté výslovně konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 255/2019 – 32 /srov. odst. 29-31 cit. rozsudku/. O právním rámci, který je nezbytný aplikovat na danou věc, tedy není podle názoru městského soudu žádných pochyb.
31. Městský soud podotýká, že žalobkyně nijak nezpochybňuje, že se skutek stal. Žalobními body žalobkyně napadá jednak procesní postup v předcházejícím přestupkovém řízení a jednak výši uložené pokuty a její odůvodnění.
32. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítla, že bez dalšího dokazování nemůže správní orgán považovat protokol o kontrole za pravdivý a že nebyl proveden výslech kontrolující osoby.
33. Podle § 9 písm. f) kontrolního řádu platí, že: „[k]ontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly povinen vyhotovit protokol o kontrole a doručit jeho stejnopis kontrolované osobě.“ Obsahové náležitosti protokolu o kontrole jsou pak stanoveny v § 12 kontrolního řádu, podle kterého se do protokolu o kontrole uvádí mj. kontrolní zjištění, obsahující zjištěný

¹ Důvodová zpráva k zákonu např. uvádí v části I. Obecná část, písm. A: „V oblasti taxislužby nedokáže současná právní úprava zajistit dostatečnou ochranu před nelegálně provozovanou taxislužbou. Možnost efektivních zásahů v rámci výkonu státního odborného dozoru a kontroly je omezena jen pro některé kontrolující subjekty (např. výběr kaud) a okruh podezření, při kterých je lze aplikovat, zahrnuje jen část případů, ve kterých by jejich využití bylo účelné. Nevyvážené je i nastavení sankcí, kdy sankce za provozování tzv. černé taxislužby jsou zanedbatelné v porovnání se sankcemi, které hrozí oprávněným dopravcům za porušení dílčích povinností.“ V téže části písm. B důvodová zpráva uvádí: „V souvislosti s potřebou eliminovat provozování černé taxislužby se navrhuje přísnější trestání této nelegální činnosti. Navrhuje se přísnější trestání řidičů, kteří nemají oprávnění řidiče taxislužby ani tuto činnost nevykonávají ve vazbě na oprávněného dopravce, oproti řidičům, kterým chybí pouze oprávnění řidiče taxislužby.“

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí /§ 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu/.

34. Na kontrolní řád pak navazují předpisy upravující postup ve správním, resp. přestupkovém řízení, navazujícím na kontrolu. Podle § 81 PřesZ platí, že: „[v] řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku.“ Problematiku dokazování protokolem o kontrole řeší ustanovení § 51 odst. 4 správního řádu, podle kterého platí, že: „[v] řízení navazujícím na výkon kontroly, ve kterém je účastníkem řízení kontrolovaná osoba, není třeba provádět protokolem o kontrole, který je podkladem rozhodnutí o přestupku, dokazování.“ Pokud tedy protokol o kontrole sám o sobě obsahuje dostatečný podklad pro závěr o spáchání přestupku, není třeba provádět v tomto směru další dokazování.
35. Městský soud poté ověřil, že stěžejní skutková zjištění (tj. že vozidlo nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby a že v něm nebyl doklad o oprávnění k podnikání či jeho kopie) z protokolu o kontrole ze dne 19. 3. 2018, č. T/2018 0319/1/RÝ jednoznačně vyplývají a žalobkyně tato skutková zjištění nijak nerozporevala, a to v žádné fázi řízení (ať již námitkami proti kontrolnímu protokolu, v odvolání či žalobě). Žalobkyně ve správním řízení ani nyní v žalobě nevnaší vůči obsahu protokolů žádné konkrétní skutkové výhrady, námitkami ve správním řízení, v odvolání i nyní v žalobě napadá pouze právní hodnocení zjištěných skutečností. Městský soud tak nepochybuje o tom, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a že by se správní orgány v řešeném případě dopustily závažného procesního pochybení při zjišťování skutkového stavu.
36. Na základě výše uvedených podkladů byl zjištěn stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Výslech kontrolního pracovníka (či přizvané osoby) by tak nijak nepřispěl k objasnění skutkově sporných otázek, neboť takové nevyvstaly. Městský soud shledal, že nebylo nezbytné provádět další dokazování, a to tím spíše, že žalobkyně provedení dalších důkazů nenavrhla.
37. První žalobní bod tak není důvodný.
38. V rámci druhého žalobního bodu žalobkyně brojila z několika hledisek proti odůvodnění a výši uložené pokuty.
39. V této souvislosti městský soud nejprve shrnuje, že správní orgán I. stupně při zvažování výše pokuty přihlédl k vyšší závažnosti a společenské škodlivosti jednání. Žalobkyně ohrozila zájem společnosti na řádném provozování taxislužby, neboť evidence vozidla umožňuje prostřednictvím SPZ jeho snadnou identifikaci, čímž je dopravce stimulován k dodržování povinností stanovených zákonem o silniční dopravě. K evidovanému vozidlu se vztahují povinnosti dopravce stran označení a vybavení vozidla, a jejich nedodržení proto správní orgán I. stupně považoval za přitěžující okolnost, stejně jako skutečnost, že řidič nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Vybavení vozidla taxametrem je zásadní pro ochranu spotřebitele, stejně jako označení vozidla jménem a příjmením dopravce a střešní svítilnou TAXI. Absence označení vozidla rovněž stěžuje kontrolní činnost příslušných orgánů. Řidič, který není držitelem oprávnění řidiče taxislužby, neprokazuje, že je ke své činnosti způsobilý. Za nejzávažnější označil správní orgán I. stupně přestupek podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, spáchání více přestupků posoudil správní orgán I. stupně jako přitěžující okolnost. Správní orgán I. stupně zohlednil, že žalobkyně dosud nebyla sankcionována, ale neshledal žádnou polehčující okolnost podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

39 PřesZ. Sankce byla uložena ve výši necelých 50 % zákonné sazby, a necelých 40 % zákonné sazby zvýšené podle § 41 odst. 2 PřesZ, nižší sankce by však podle správního orgánu I. stupně neplnila svůj účel. S odkazem na rozsudky NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 As 25/2011 - 68, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013 - 66 a na rozsudek NSS ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014 - 41, dle kterého pokuta ve výši 100 000 Kč není pro dopravce-fyzickou osobu v taxislužbě likvidační, žalovaný dovodil, že v případě žalobkyně nejde o likvidační pokutu. Poskytování služeb prostřednictvím aplikace Uber je navíc již dlouhodobě posuzováno a medializováno za rozporné se zákonem o silniční dopravě.

40. Žalovaný k otázce závažnosti spáchaného přestupku nad obsah prvostupňového rozhodnutí dodal, že jde běžně ukládanou pokutu v podobných případech, žalobkyně v průběhu řízení nedoložila svoji finanční a majetkovou situaci, a proto byly její poměry posouzeny odhadem, přičemž žalobkyně je právnickou osobu se základním kapitálem ve výši 200 000 Kč a netvrdí, že by se její majetkové poměry lišily od poměrů jiných dopravců v pražské taxislužbě. Postupné zvyšování pokut v čase měl žalovaný za zcela běžné, neboť se již nemohlo jednat o neznalost, jako v počátcích vstupu společnosti Uber na český trh. Skutek byl spáchán v době, kdy bylo právní posouzení již jednoznačné, a žalobkyně tak činila s plným vědomím o protiprávnosti svého jednání.
41. S ohledem na výše uvedené shrnutí má městský soud obecně za to, že správní orgány uložily sankci v souladu se zákonnými kritérii vyjádřenými v § 37 až § 40 PřesZ, výše pokuty je řádně a podrobně odůvodněná, přičemž úvahy správních orgánů jsou jasné a srozumitelné. Nelze tedy souhlasit s námitkou, že by výše pokuty byla libovůlí správních orgánů, nezdůvodněná či nepřezkoumatelná.
42. Správní orgány musí při určení výše pokuty zachovávat zásadu rovnosti a zákaz diskriminace, avšak musí rovněž zohlednit individuální okolnosti případu tak, aby výše sankce odrážela závažnost a okolnost toho kterého jednání. Z tohoto hlediska je jistě vhodné, aby správní orgány přihlížely i k výši sankcí, které uložily za jiná srovnatelná jednání, nelze však bezvýhradně trvat na tom, že výše sankce se od jiných případů nemůže lišit, neboť jinak by se správní praxe nemohla vyvíjet. V posuzovaném případě sice správní orgány nepoukázaly na jiné konkrétní případy, v nichž uložily sankce obdobné výše, avšak městský soud to nepovažuje za žádnou vadu, která by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.
43. Městskému soudu je z jeho vlastní činnosti známo, že právní zástupce žalobkyně zastupuje v případech týkajících se aplikace Uber velké množství jiných subjektů a to již ve fázi správního řízení, je mu (a zprostředkovaně žalobkyni) tedy rozhodovací praxe správních orgánů velmi dobře známá. Výše pokuty pak podle názoru městského soudu nijak nevybočuje ze správní praxe, což je rovněž patrné z vlastní činnosti zdejšího soudu. Např. v řízení vedeném pod sp. zn. 5A 167/2019 soud projednává žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2019, č. j. 127/2019-190-TAXI/3, kterým byla dopravci-právnické osobě uložena pokuta ve výši 190 000 Kč za 1 skutek ze dne 26. 1. 2018, kterým byly spáchány 2 přestupky. V řízení vedeném pod sp. zn. 3A 162/2019 soud projednává žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2019, č. j. 90/2019-190-TAXI/3, kterým byla dopravci-právnické osobě uložena pokuta ve výši 135 000 Kč za 1 skutek ze dne 24. 4. 2018, kterým byly spáchány 2 přestupky. V řízení vedeném pod sp. zn. 8A 12/2020 soud projednává žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 5. 12. 2019, č. j. 176/2019-190-TAXI/3, kterým byla dopravci-právnické osobě uložena pokuta ve výši 150 000 Kč za 1 skutek ze dne 9. 3. 2018, kterými byly spáchány 2 přestupky. Ve všech případech se

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jednalo o totožné přestupky podle § 35 odst. 1 písm. g) a odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě a právním zástupcem žalobců je totožná osoba jako v nyní posuzovaném případě. Nelze se tedy domnívat, že by výše pokuty neodpovídala skutkově shodným případům.

44. Je pravdou, že správní orgány posoudily jako přítěžující okolnosti to, že žalobkyně se vedle porušení povinnosti evidovat vozidlo dopustila dalších porušení povinností dle zákona o silniční dopravě.
45. Z příslušných ustanovení na jednu stranu vyplývá, že plnění povinností příslušným způsobem označit a vybavit vozidlo (označení nápisem TAXI, identifikací dopravce, vybavení vozidla taxametrem atp.) a mít oprávnění řidiče taxislužby, se skutečně vztahuje na provozování taxislužby evidovaným vozidlem (vozidlem taxislužby), jak vyplývá z ustanovení § 21 odst. 3, 4 písm. a) a b) zákona o silniční dopravě.
46. Na druhou stranu však uvedené neznamena, že pokud osoba své vozidlo jako vozidlo taxislužby neeviduje, nemůže jí už být dále vytýkáno, že neplnila další povinnosti dle zákona o silniční dopravě, i když se tyto povinnosti odvíjí od evidence vozidla taxislužby. Pokud je totiž zjištěno a prokázáno, že osoba taxislužbu provozovala nelegálně, je naopak přiléhavé, jestliže správní orgány zjistí a poté zohlední, které všechny povinnosti spojené se zákonným provozováním taxislužby taková osoba porušila.
47. Uvedené znamená, že z hlediska závažnosti přestupku dle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě je pak podstatné rozlišovat, zda dopravce vozidlo „pouze“ nezaevidoval při současném respektování dalších povinností vyplývajících ze zákona o silniční dopravě pro evidované vozidlo, či naopak na plnění těchto zákonných povinností zcela rezignoval. V prvním případě by se jednalo o pouhé administrativní pochybení, ve druhém naopak již o závažné protiprávní jednání ohrožující zájem na ochraně spotřebitelů a bezpečnosti cestujících a silničního provozu. Povinnost evidovat vozidlo je základní podmínkou pro provozování taxislužby, na kterou jsou vázány další povinnosti vybavení vozidla. Tato skutečnost však neznamena, že bez zapsání vozidla v evidenci vozidel taxislužby je plnění dalších souvisejících povinností vyloučeno, neboť závisí čistě na dopravci, zda své vozidlo vybaví v souladu se zákonnými požadavky a zajistí, aby toto vozidlo řídil řidič s příslušným oprávněním.
48. Z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí podle městského soudu nevyplývá, že by žalobkyně byla trestána i za tato další porušení povinností, správní orgány naopak prostřednictvím toho rozlišily závažnost jednání, které naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě. Taková úvaha správních orgánů je podle názoru městského soudu zcela legitimní. Zmínka o ohrožení správného vedení účetnictví je pak jen poukazem na další možné dopady nezaevidování jízdy, ve kterém městský soud nespatřuje nic nezákonného.
49. Městský soud má rovněž za opodstatněný názor správních orgánů, že postupem času dochází ke zvyšování pokut za spáchání obdobných přestupků. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2020, č. j. 9A 117/2018 – 49 k tomu vyplývá, že: „[...] je zcela legitimní a věcně odůvodněné, pokud v rámci zákonodárcem svěřeného správního uvážení dozorový orgán nejprve postihuje určitý nový typ porušení zákona mírnějšími sankcemi, zvláště v situacích, kdy není ještě ustáleno právní posouzení vytýkaného jednání. Jestliže však určitý fenomén nabírá na četnosti, a to přes již udělené sankce a uveřejněné právní závěry o jeho protiprávnosti, je zcela na místě, pokud dozorový orgán přistoupí k jeho přísnějšímu postihu.“ Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný označil bez příslušného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dokazování žalobkyni za součást organizované skupiny dopravců, kteří poskytují přepravy přes aplikaci Uber. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by tato skutečnost měla vliv na výši uložené pokuty a tedy vliv na zákonnost či přiměřenost nyní uložené sankce. Správní orgány zde poukázaly na opakovaný a v zásadě shodný způsob porušování zákona o silniční dopravě ze strany těchto dopravců, kteří na svoji obranu užívají obdobných argumentů. Správní orgány naopak jen připustily, že případné další takové protiprávní jednání, přestože bude již dopravcům známo, že je v zásadě trestné, může být *pro futuro* následkem své opakovanosti stíháno přísnějšími sankcemi. Městský soud se pak blíže nezabýval námitkou, že výše pokuty odráží údajné „politické zadání“ a „obecné nálady taxikářské lobby“, neboť se jedná o ničím nepodložená a naprosto obecná tvrzení. S ohledem na to městský soud nepřistoupil k tomu, že by od správních orgánů vyžádal k důkazu obdobná rozhodnutí ze stejného období a z let 2017-2018, neboť to zjevně nejsou důkazy způsobilé k prokázání toho, že správní orgány v posuzované věci postupovaly dle údajného „politického zadání“ či „obecných nálad taxikářské lobby“.

50. Důvodem pro snížení pokuty pak nemohla být ani údajně nepřiměřená délka řízení. Lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené v § 71 odst. 3 správního řádu jsou pouze pořádkové, jejich nedodržením není dotčeno žádné hmotné právo účastníka řízení. Městský soud se nedomnívá, že by se v řešeném případě jednalo o natolik excesivní délku řízení, že by se tato okolnost měla odrazit ve výši sankce. Žalobkyně se projednávaného skutku dopustila dne 19. 3. 2018, řízení bylo zahájeno dne 10. 5. 2018, správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí dne 25. 5. 2018 a řízení bylo pravomocně ukončeno dne 21. 5. 2019. I s ohledem na množství případů řešených žalovaným jako odvolacím správním orgánem není délka řízení (cca 14 měsíců) excesivní.
51. Ohledně námítky nepřiměřené výše pokuty městský soud uvádí, že judikatura setrvale vykládá, že povinnost přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgány pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Jinými slovy, správní orgány se majetkovými poměry obviněného zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat.
52. Žalobkyně namítla, že tento právní názor byl částečně překonán vývojem právní úpravy zejména zákonem o přestupcích. Městský soud k tomu uvádí, že dle zásad pro ukládání trestu v přestupkovém řízení podle § 37 písm. f) PřesZ nyní platí, že při určení druhu správního trestu a jeho výměry se zejména přihlídně toliko u fyzické osoby k jejím osobním poměrům. Dle striktního jazykového výkladu ustanovení § 37 PřesZ tak nejsou správní orgány povinny u právnické osoby k jejím osobním a majetkovým poměrům přihlížet. Účelem ustanovení § 37 PřesZ (jako celku) nicméně nepochybně má být obecný apel vůči správním orgánům, aby při určování druhu a výše sankce zohlednily poměry delikventa, aby tak výsledná sankce byla přiměřená nejen povaze a závažnosti přestupku, ale také osobě a poměrům pachatele. Není důvod se tedy domnívat, že by při úvaze o druhu a výměře sankce dle § 37 PřesZ měly být osobní (a majetkové) poměry zohledněny pouze u pachatelů fyzických osob a nikoliv již u právnických osob.
53. Stejně jako v případě posuzování případných likvidačních účinků sankce je však i v této souvislosti rozhodné, kdo má být v otázce prokazování osobních a majetkových poměrů zásadním hybatelem. Městský soud je toho názoru, že v tomto ohledu lze stále uplatnit závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1As 9/2008 - 133, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

2092/2010 Sb. Unesení důkazního břemene k této otázce se totiž změna právní úpravy nijak nedotkla. Rozšířený senát uvedl, že: „[b]ude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost [...]. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu [...].“ (bod 38 citovaného usnesení).

54. V posuzované věci žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí upozorňovala na to, že pokuta je jejím poměrům *extrémně nepřiměřená* a pro žalobkyni likvidační, avšak své majetkové poměry nijak blíže neupřesnila. Až v žalobě žalobkyně poukázala na to, že do sbírky listin obchodního rejstříku založila účetní závěrky za rok 2017 a 2018. Městský soud podotýká, že žalobkyně byla upozorněna v oznámení o zahájení řízení ze dne 10. 5. 2018 na to, že své poměry může správnímu orgánu doložit. Na toto své oprávnění však žalobkyně zcela zjevně sama rezignovala.
55. Za dané situace, kdy žalobkyně tvrdila, že pokuta je pro ni likvidační, avšak blíže nedoložila své majetkové poměry, měly správní orgány vyjít mj. z informací, které si mohly opatřit bez součinnosti se žalobkyní, mezi něž bezpochyby patří i obsah sbírky listin obchodního rejstříku. Dne 13. 4. 2018 žalobkyně založila účetní závěrku za rok 2017 a dne 2. 4. 2019 založila účetní závěrku za rok 2018, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 21. 5. 2019, což znamená, že žalovanému byly a mohly být obě účetní závěrky k dispozici. Žalovaný ani správní orgán I. stupně však *ex offio* tyto podklady nevyhledaly, což podle soudu zakládá vadu řízení, avšak nikoliv takovou, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. *a contrario*).
56. Městský soud k tomu podotýká, že neexistuje žádné obecné pravidlo, které by zapovídalo uložení pokuty subjektům ve špatné finanční kondici, či by alespoň vyžadovalo uložení nižší pokuty. Takové pravidlo by přinášelo riziko, že subjekty, které jsou (či se záměrně udržují) ve ztrátě, by se za určité jednání vyhnuly postihu, či by za něj byly postiženy mírněji, než ekonomicky prosperující subjekty, které by se jinak dopustily totožného jednání. Tím by ve výsledku mohlo dojít k diskriminaci subjektů v příznivé finanční situaci (srov. bod 28 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2017, č. j. 6 Ad 11/2014 - 51). Z rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4 Ads 244/2016 – 36 vyplývá, že: „[p]okuta musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele, který odpovídá intenzitě skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě. To platí bezpochyby i v případě, kdy se právnická osoba jako pachatel správního deliktu nachází dlouhodobě ve ztrátě, jelikož v opačném případě by byla za protiprávní jednání prakticky nepostihnutelná.“
57. Žalovaný při odhadu vycházel pouze z toho, že žalobkyně je právnickou osobou se základním kapitálem ve výši 200.000 Kč a že žalobkyně nijak netvrdila, že by se její

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

poměry zásadně odlišovaly od jiných dopravců pražské taxislužby, jimiž jsou běžně obdobné pokuty ukládány.

58. Městský soud obecně shledal toto porovnání za úměrné východisko odhadu; srovnání s ostatními dopravci tak bylo bezpochyby namístě. Městský soud pak neshledal žádnou vadu v tom, že správní orgány přihlédly k rozsudkům NSS týkajícím se obdobných skutkových okolností. V tomto smyslu se jeví jako případné odkazy na rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013 – 66 a ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014 – 41. V nich byly sice posuzovány v určitých ohledech odlišné situace (jednalo se o trestání podnikajících fyzických osob a jiné přestupky v oblasti taxislužby), avšak NSS v nich aproboval jako nelikvidační pokuty ve výši 70 000 Kč, resp. 100 000 Kč. Tato výše jistě nemohla být určující pro ukládání pokuty, avšak mohla být dostatečným vodítkem pro „obraznou“ představu odhadu o nelikvidační výši pokuty.
59. V dalším poté městský soud hodnotil, zda uvedený odhad správních orgánů ob stojí ve srovnání s podklady, které žalobkyně založila do Sbírky listin v obchodním rejstříku.
60. V předloženém Výkazu zisku a ztráty žalobkyně k 31. 12. 2018 je skutečně uveden údaj o provozním výsledku hospodaření za rok 2018 ve výši 37 000 Kč a za rok 2017 ve výši 16 000 Kč, to však podle názoru soudu bez dalšího neposkytuje komplexní představu o finanční situaci žalobkyně. Městský soud podotýká, že žalobkyně vznikla v roce 2009, předmětem podnikání je celou dobu „*pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor*“, první účetní závěrku (za rok 2017) založila do sbírky listin obchodního rejstříku až 13. 4. 2018, tj. cca 20 dní po kontrole ze strany správního orgánu I. stupně. Druhou účetní závěrku (za rok 2018) žalobkyně založila dne 2. 4. 2019. Účetní závěrka za rok 2019 již založena nebyla. Lze pochybovat, zda dvě účetní závěrky za bezmála 11 let existence žalobkyně poskytují věrohodný obraz o její finanční situaci.
61. Z uvedeného výkazu také vyplývá, že žalobkyně v roce 2017 realizovala tržbu z prodeje výrobků a služeb ve výši 1 032 000 Kč a za rok 2018 ve výši 1 154 000 Kč, byť při vysokých částkách v řádcích „*výkonová spotřeba a ostatní finanční náklady*“ nakonec vykázala za rok 2018 ztrátu 312 000 Kč. I přesto však proti žalobkyni není vedeno insolvenční řízení a žalobkyně netvrdí, že by uloženou pokutu nedokázala uhradit.
62. V nynějším případě jde tedy o postih právnické osoby, která nikdy nebyla v úpadku a podnikala od roku 2009; i bez detailní znalosti hospodářských a ekonomických poměrů žalobkyně se dá tedy reálně předpokládat, že žalobkyně vykonávala dlouhodobě výdělečnou a pro ni ekonomicky prospěšnou činnost. Městský soud je celkově toho názoru, že za situace, kdy žalobkyně své poměry v přestupkovém řízení blíže neindividualizovala a správní orgány neměly jak získat ucelený, věrohodný a průkazný obraz o ekonomické a hospodářské kondici žalobkyně, přičemž vylo zřejmé, že žalobkyně podniká dlouhodobě, vhodně poté přihlédly k obecným závěrům NSS, výši pokuty odhadly s poměřením pokut ukládaných v obdobných případech, přičemž i městský soud je toho názoru, že výsledná výše pokuty 150.000 Kč není nepřiměřená, likvidační či vybočující ze správní praxe za obdobná jednání.
63. Dále je nutné připomenout, že odkaz na tvrzenou likvidační výši pokuty nemůže omlouvat a tolerovat deliktní jednání – smyslem posuzování ekonomické situace delikventa je to, aby uložený trest neznamenal fakticky jeho likvidaci. Toto posuzování však rozhodně nelze chápat tak, že jakýkoliv nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry delikventa znamená, že pokutu nelze uložit. Pokuta je trestem a jedním z

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jejích aspektů je mj. ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, a zamezit tak získání konkurenční výhody na úkor ostatních subjektů působících na totožném trhu.

64. Ani tento žalobní bod tak není důvodný.
65. Konečně soud posoudil návrh žalobkyně, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku NSS ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, č. 2672/2012 Sb. NSS smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Stejně tak z rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS vyplývá, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti.
66. O takový případ se však podle městského soudu nejedná. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyni byla uložena pokuta ve výši, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní řešené věci nebyly splněny.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

67. Na základě všech shora uvedených skutečností se městský soud se žádnou žalobní námitkou neztotožnil, žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
68. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 28. ledna 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.